

Жыць Евангеллем.

Першы Сінод Гродзенскай дыяцэзіі Касцёл абвяшчае Божае слова, каб Добрая Навіна пра збаўленне пашыралася ва ўсе бакі свету; цэлебуе сакраманты, каб жывы Езус прасякаў людскую штодзённасць; здзяйсняе паслугу любові (*caritas*) і сведчання хрысціянскага жыцця, каб ахінаць клопатам асабліва тых, хто “хворы” (параўн. Мц 9, 12). Асноўнай задачай, незалежна ад часу і акалічнасцей, з’яўляецца адкрыццё чалавека на асабістую сустрэчу з Хрыстом, “тым самым учора, і сёння, і наўсёгды” (Гбр 13, 8). Касцёл рэалізуе гэтую місію праз арганізаваную збаўчую дзейнасць, называемую душпастырствам. Яго мэта палягае на суправаджэнні людзей, што жывуць “тут і цяпер”, да сустрэчы з Богам у веры, надзеі і любові. □□

Члены Сінадальнай камісіі па справах агульнага і спецыялізаванага душпастырства прызнаюць актуальнасць выпрацаванай на працягу стагоддзяў мадэлі душпастырскага Касцёла. З увагай ставяцца да выклікаў і знакаў часу, якія здаўна служаць паглыбленню веры людзей у Найсвяцейшую Тройцу, іх духоўнаму ўзрастанню і асвячэнню, а таксама будаванню сапраўднай евангельскай хрысціянскай супольнасці.

Вернікам, якія прагнуць узбагаціць сваё рэлігійнае жыццё не так, як гэта падаецца ў агульным душпастырстве, Касцёл прапануе розныя формы спецыялізаванага душпастырства, называемага надзвычайным. Яно дастасуецца да інтэлектуальнага і духоўнага ўзроўню зацікаўленых асоб, беручы пад увагу іх узрост, адукацыю і род дзейнасці. Сёння ў Гродзенскай дыяцэзіі функцыянуюць наступныя спецыялізаваныя душпастырствы: акадэмічнае, душпастырства настаўнікаў і выхавацеляў, моладзі, дзяцей, скаўтаў, літургічнай службы алтара, службы аховы здароўя, спорту, вязняў, чыгуначнікаў, сем’яў, глуханых, залежных людзей і цвярозасці, пілігрымак.

Камісія адзначае, што спецыялізаванае душпастырства не можа знаходзіцца ў абсалютным прыярытэце і з’яўляцца мэтай самой па сабе. Яно, хутчэй, павінна дапамагаць агульнаму душпастырству і дапаўняць духоўныя даброты, якія часта застаюцца незаўважанымі, каб такім чынам глыбей укараніць усіх вернікаў у супольнасць Касцёла, у яшчэ большай ступені ўзбагачаючы яго шматкаляровасцю і разнастайнасцю форм хрысціянскага жыцця.

Камісія заўважае, што найважнейшым месцам душпастырскай дзейнасці з'яўляецца парафія, кіруемая пробашчам. Усе члены лакальнага Касцёла павінны актыўна ўключацца ў рэалізацыю мерапрыемстваў на карысць супольнасці. Гэтае супрацоўніцтва мае вялікае значэнне для духоўнага і арганізацыйнага жыцця парафіі ў цэлым.

Сінадальная камісія звяртае ўвагу таксама на санктуарыі, якія існуюць на тэрыторыі дыяцэзіі. Падкрэслівае, што душпастыры, якія апекуюцца імі, павінны нястомна дбаць пра тое, каб пілігрымы маглі слухаць Божае слова, прыступаць да сакраманту пакаяння, удзельнічаць у св. Імшы і паглыбляць свае рэлігійныя веды. Кусташу санктуарыя належыць, па меры магчымасцей, паклапаціцца пра адпаведныя памяшканні для адпачынку, спажывання пасілку і начлегу пілігрымаў.

Молімся, каб Святы Дух асвятляў розумы і сэрцы вернікаў і душпастыраў, каб мелі ў сабе нязгасны запал да развіцця касцёльнай супольнасці на Божую хвалу.